

karakedi

Kültür, Sanat, Edebiyat Dergisi Yıl:2019 Sayı:28

Hamiyet KOPARTAN
Binnaz Deniz AYDEMİR
R. Tuğrul OĞULATA
Meral Tabakoğlu TOKSOY
Cemal KARSAVRAN
Gülнар FERRUHKIZI
İkram GÜNEŞ
Gülçin Yağmur AKBULUT
Demir ZENGİN
Ahmet Yılmaz TUNCER
Oktay GÜLER
Yunus TUNA
Mehmet RAYMAN
Elvin MUTALİBOĞLU
Merve DAĞCI

KÜNYE

Sahibi: Doç. Dr. Yusuf ARSLAN
Tanıtım Sorumlusu: Engin YILDIZ
Teknik Destek: Gökhan ÖZDEMİR

DERGİ KURULU

Doç. Dr. Yusuf ARSLAN
Niyazi YAŞAR
Gürkan VURAL
Neval SAVAK
Özlem ERDEM
Engin YILDIZ
İsmail GÜNDOĞDU

Dergiye yazıların yollanacağı e-mail
adresi:karakedi.dergi@gmail.com

-Dergimiz ücret karşılığı satılmaz.
Dergimizde yayımlanan yazıların tamamı
gönüllük esasına dayalı olup sorumluluğu
yazarına aittir.

SAYIDAKİLER

Hamiyet KOPARTAN
Binnaz Deniz AYDEMİR
R. Tuğrul OĞULATA
Meral Tabakoğlu TOKSOY
Cemal KARSAVRAN
Gülнар FERRUHKIZI
İkram GÜNEŞ
Gülçin Yağmur AKBULUT
Demir ZENGİN
Ahmet Yılmaz TUNCER
Oktay GÜLER
Yunus TUNA
Mehmet RAYMAN
Elvin MUTALİBOĞLU
Merve DAĞCI

SUNUŞ

Merhaba! Yıllardır cevabını bulamadığım bir sorum var: Biz eğitimli bir toplum muyuz? Eğer eğitimsiz bir toplumsak bunca resmi/özel okula, üniversiteye, kitap, gazete, dergi, kütüphane, tiyatro, sinema; öğretmen, mühendis, doktor, siyasetçi, rektör, dekan, akademisyen, vali, kaymakam, hakim, savcı, müdür, genel müdür, sanatçı, gazeteci, yazar, din adamına... nasıl sahip olmuşuz? Bunlar eğitim olmadan olacak işler değil. Diğer yandan eğitimliyse dünya çapında örnek alınacak bir okulumuz, üniversitemiz, rektörümüz, dekanımız, din adamımız, siyasetçimiz, hakim savcımız, gazetemiz, gazetecimiz, müdürümüz, genel müdürümüz, kütüphanemiz, tiyatro, sinemamız, dergimiz neden yok? Herkes nitelikten şikayet ediyor. O zaman herkes kendi niteliğini düzeltmekten işe başlasın dediğimizde de ne başlar ne ayaklar kendimizde düzeltilecek bir taraf bulamıyoruz. Harika bir toplumuz diyeceğiz ama öylede değiliz. Eksilerimiz artılarımızdan o kadar fazla ki sayanın ağız yorulur. Eskiden olsa belki birkaç kişi çıkardı ama şimdi eksiklerimizi sıralamaya başladığımızda “sen ne diyorsun?” yoluna ayak basanı göremez olduk. Dünyamız giderek kuruyor, kurudukça gevrekliyor, gevrekletikçe çöküyor, çöktükçe depremler oluyor. İşsizlik yoksulluk, hayat pahalılığı, yüksek faizler, cinayetler, kadına şiddet, küçücük çocukların ortadan kaybolması, troller, sosyal medyadaki küfür hakaretler, gazetecilere saldırılar, fikir ve düşünce özgürlüğünün önündeki engeller, seçim yorgunu insanlar, reform yorgunu eğitim sistemi, üniversite düşmanı üniversite, hantal yargı, hastane kuyrukları, vasat medya, vasat siyaset, vasat müzik, vasat sanat, vasat edebiyat yaşadığımız depremlerin örnekleri. “Bize” baktığımda arkasına saklanma yönü zayıf birisi olarak gördüklerim böyle. Umut yok değil ama ne? Bu düşüncelerle sayıda emeği geçenlere teşekkür ederim. 29. sayıda görüşmek dileğiyle... *Doç.Dr. Yusuf ARSLAN*

ANÂSİR-I ERBÂ (Hamiyet KOPARTAN)

Hayat şifremiz anâsır-ı erbâ.
Kışımız, bahârımız, yazımız bir.
Aynı gemideyiz, yönümüz Mevlâ,
Rotamız, kaderimiz, yazımız bir.
Kimimiz efsane, kimimiz roman,
Aynı Musavvîr'in tasvirleriyiz.
Kimi hayvan, bitki, kimimiz insan,
Aynı Nur'un ayrı tenvirleriyiz.
Kimi “melek”, kimi “cin”, kimi “şeytan”,
Hepimiz Hâlık'ın mahlûkâtıyız.
Kimi ateşendir, kimi topraktan,
Hep aynı Allah'ın mevcûdâtıyız.
Anadır, tohumu bağına basar,
Allah'ın ikramı taamlar sunar,
Cansız bedenleri sır gibi saklar,
Topraktanız; lokmamız, aşımız bir.
Gülün derdine bülbül gül-zârdayken,
Hicran ehli yine ah ü zârdayken,

Deryalar gel-gitlerle efkârdayken,

Aynı ateş yakıyor, acımız bir.

Hava, su ve toprağa düşmesini

Beklediğimiz umut, cemremiz bir.

Dünyadaki kir, kalplerdeki kini

Yıkayacak duamız, katremiz bir.

Süleyman kuşlarla konuşuyorsa,

Yunus çiçeklerle söyleşiyorsa,

Ceylân, aslanla Hünkârlaşıyorsa

Bektaş, demek ki tüm mahlûkât biriz.

ZİYANI YOK (Binnaz Deniz AYDEMİR)

Yalnızdım ziyanı yok sevdiğim!

Ziyanı yok dudağındaki mahzun duran
çocuğun!

Kirlenmemiş ve işitilmemiş bir şeyler
bırakmak için,

Canla başla çırpınan umudumuzun...

Bir gün külleri dökülecek izmaritlerimizin.

Toplayacağız bir gömme çukurdan.

Belki de son nefesimizi vermiş,

Aslolana varmış oluruz o gün.

Belalı bir hüznün çiçeği tüm sarmaşıklar...

Öyle ki apansız gidişine ortak oldular.

Yine de ziyanı yok sevdiğim!

Ziyanı yok nakşettiğin gamzenin!

Gelir de aklıma hayalin,

Avunurum bir melodi sesinde.

Ya da bir avuç yıldız kümesinde.

Saklarım parmağıma dolanan,

Eksik, yarım bırakılmış sevgini,

Anarım içten içe,

Gümüş konsollarda gizlediğim yüzünü.

Bir kuş havalanır göğsümden.

Buluşur yüreğinle düpedüz!

Ziyanı yok sevdiğim!

Ziyanı yok karartma gecelerimin!

Saat sesleri gezinir koridorlarımda.

Ayaklarım ilelebet derin bir uykuda.
Yürümek isterim de sana,
Kıvrılıyorum duvar boşluklarına.
Sonra ansızın bükülür dudağın,
Gözlerin harelenir akşam koyultusunda.
Mumlar yanar dilekler bağladığım
çaputlarda.
Bir meşe ağacı, ya da bir gürgen...
Har olur öylece batar da batar sol yanıma!
Sevdiğim!
Ziyanı yok adımı anmayışının!
Ziyanı yok!
Yeter ki bileyim namert bir kurşuna yenik
düşmediğini!
Dünyanın bir ucunda ruhunla
bütünleştiğini.
Yeknesak olmadığının kelimelerinin...
Yeter ki bileyim can havliyle,
Koşuşturmadığımı boynu bükük...
İnan sevdiğim inan!
Ziyanı yok unutuşunun!
Elinden yalnız elinden ümidi kurtuluşumun!

SARI BOYALI CUMBALI KONAK (Meral Tabakoğlu TOKSOY)

Sarı boyalı cumbalı konak
gözümü açtığım
çocukluğum gençliğim
annem, babam, kardeşlerim
hüznüm sevinçlerim

babam'ın öfkesi saman alevi
annem kin nedir bilmezdi
düğünler bayramlar
yemekler davetler
gırgır şamata
hüzün ve neşe bir arada

hiç kapanmayan pikaplı radyo
45'lik plaklar annemin gözdesi
hanımelleri, küpe çiçekleri
nasıl yakışırdı bu konağa
ne güzellikler hüznünlere sakladın içinde

Balkonunda kırlangıç yuvası
evimizin bir parçası
hayatın kendisi idi o konak
habersizce geldi yaprak dökümü
o gündür yasın dinmedi

Nerede hanımelleri? Küpe çiçekleri?
radyon susmuş
nerede annemin plakları
kuşlar bile yuva yapmaz olmuş.

MEVZU DERİN

(Gülner FERRUHKIZI)

Mevzu derin
Mevzu emek
Cefa ile kazanılan bir parça ekmek
El emeği
Alın teri
Vücudun çektiği onca zahmet
Konumuz çok derin
Derdidir her yaralı kalbin.

Her gün dayanmadan çalışan işçiler
Çocuklara hayatı öğreten öğretmenler
Evi çekip çeviren baş tacı annelerimiz
Akşam işten yorgun gelen büyüklerimiz
Konumuz tam da budur
Hayatın kendine özgün ruhudur.

Bir baba evine geliyor kör karanlıkta
Evde ekmek bekliyor yavrucaklar
Geliyor baba yüzünde kocaman
gülümsemeye
Çocuklar kucak açıyor aynı sevinçle
Anne sofrayı kuruyor hemen
Sofrada başlıyor tatlı bir muhabbet.
Gülüyor yüzler
Huzur kokan evler
Emekle çabalayan tüm yürekler.

Ekmek berekettir
Küçüklükten bize öyle öğretilir
Bir parça ekmek bile
Yeter acıları dindirmeye

Sustur bütün yaralarımızı
İçimizde dalgalanan hırçın acılarımızı
Taş kadar sert ağırlı buzlarımızı.
Böyle ki mevzu çok derin
Hikayesidir
Emeğin değerini
Gerçek tadını
Bilen her yüreğin.

BUGÜN
(R. Tuğrul OĞULATA)

Git gidebildiğin her yere,
Gönlün nereye isterse...
Akşamın olduğu yerde bir dur,
Bir bak ufka, batan güneşi seyret,
Seyret ve tükettiğin günü düşün,
Bir güne daha veda ediyorsun,
Fark et, biten bir gün var ömürden...
Ne yaşadıysan bugün,
Hepsi geçmiş oldu gitti.
Bir daha yaşamayacaksın bu günü,
Hesaplaşacaksan hesaplaş kendinle,
Ne faydan oldu kendine bir sor bugün.
Boşu boşuna geçmiş bir günse bugün,
Kendine kız, giden güne gücenme.
Giden gitti, elden bir şey gelmez,
Bu batan güneş doğduğunda yeniden,
Yarın yeni bir gün daha başlayacak.
Yine bir gün yaşayacaksın,
Adı bugün olacak tekrar.
Dün geçmişte yer alacak,
Hayatında iyi kötü bir iz bırakarak.
Değiştiremeyeceğin dünden ders al,
Bugün yeni bir güne başlayacaksın.
Farklı kılabilceğin bir gün var önünde,
İste, bugünü dünden güzel yapabilirsin,
Güzel bir hayat, güzel bugünlerle var,
Unutma, hayat aslında hep bugünlerden
ibaret...

KALSAYDIN
(Gülçin Yağmur AKBULUT)

Kalsaydın
kasımpatı toplayacaktım sana
karlı dağlardan
gökkuşağının çeperleriyle
çizecektim sevdanın
hudutlarını

Kal
güneşi kutuplara
taşıyayım buselerinde
sahraya yağmur
ekvatora soğuk rüzgâr
saçayım

Kalırsan
tarih kitapları yazar
aşk istilasını gözlerini
bir hayat
bin umut olur
geleceğin düşünde
venüs ışığı gamzelerin

Gidersen
dağlırım
hiçbir kan nakli
can vermez hücrelerime
hiçbir soluk yaşatmaz

vurgun yemiş bedenimi
gitme

NE YAPACAKSIN?
(Ahmet Yılmaz TUNCER)

Çocukluğum geldi bugün bana

Ağlıyordu uçurtmam çalındı diye

Susturamadım

Çocukluğum geldi bugün bana

Ağlıyordu misketlerimi aldı annem diye

Susturamadım

Peki çocuk

Büyüsen sevdalansan

Sevdan ölse

Ne yapacaksın?

NARSİZİM
(Yunus TUNA)

Evet, dostlar, yine çağımızın ilginç gerçeklerinden biri hakkında bir şeyler karalamak istedim. Okurken buda şimdi nerden çıktı diyebilirsiniz lakin içimizden biri Narsist olabilir. Narsizim, özseverlik olarak da bilinir. Daha anlaşılır bir ifadeyle kişinin kendisine yapması, kişinin kendisine âşık olmasıdır.

Şimdi gelelim bu terimin kökenine. Narsizm terimi psikoloji literatürüne ilk 1898 yılında girdi. Yunan mitolojisinde sudaki aksini görerek kendine âşık olan ve ömrünü hiç ulaşamayacağı bu sevgiliyi izleyerek tüketen Narkisos karakterini, bir psikolojik bir fenomenini açıklamak için ilk kullanan kişi psikanalitik kuramcı Hovelock Ellis'dir. Bu bilim insanı, bireyde cinsel duyguların neredeyse kendine hayranlık düzeyinde özümşenerek kaybolmasına neden olan bir eğilim için bu terimi kullanmıştır. Bu terim daha sonra Freud'un da dikkatini çekmiştir. Sigmund Freud Narsizm'i, dış dünyadan soyutlanan libidonun egoya yönlendirilmesi olarak açıklamıştır.

Peki, kimlere Narsist denir? Her zaman kazanmaya odaklanmış, paylaşmayı ve kaybetmeyi asla kabul etmeyen, sevmeyi ve yardım etmeyi önemsemeyen, kendinin dünyanın merkezi olarak gören, diğer insanları değersiz ve gereksiz olarak gören

kişilere denir. Çok acımasız bir söylem ama maalesef öyle. Aslında tıp literatürüne giren bir hastalıktır. Bu tür hastalarda denetleyici unsur yoktur. Narsistler kendi kendine sınır koymaz. Biz bu durumu egoistlik ile karıştırabiliriz lakin öyle değildir. Aralarında farklar vardır. O farklar şunlardır:

-Narsizm, psikolojik bir hastalıkken, egoizm sadece bir davranış biçimidir.

-Narsizm genellikle on sekiz yaşından sonra görülürken, egoizm ise aileden ve çevreden dolayı kazanılır çocukken bile ortaya çıkabilir.

-Narsist biri, kendisinden başka hiç kimseye ihtiyaç duymadığını düşünür. Egoist biri ise başkalarıyla iş birliği yapabilir fakat bu süreçte kendini kayırır.

Bu iki terim arasında hassas ve ince ayrıntılar var. Hepimiz farkındayız. Çevremizde psikolojik destek alanların oranı gittikçe artıyor. Kimilerine göre gittikçe gelişen teknoloji insanları asosyal yapıp, içine kapanmalarına sebep olabiliyor. Kendi kendine yetebileceğini düşünmeye başlayan bireylerde bu durum zamanla hastalığa dönüştürebiliyor. Kimilerine göre de, her geçen gün artan geçinme kaygısı ya da daha lüks yaşamak isteği gibi etkenler psikolojik sağlığımızı tehdit edebiliyor.

Sebebi her ne olursa olsun iki etken de bireye zarar veriyor.

Tüm bu hayat şartları her bireyde farklı yansımalar oluşturabiliyor. Narsizm gerçekten de üzerinde durulması gereken bir konu. Narsist birisi zamanla kendini tüketir. Böylece ortada sevebileceği bir varlıkta kalmaz.

Şimdi Narsizm'in bazı özelliklerine bakalım.

-Gerçek benliklerini istemedikleri sürece açık etmezler ve duygularını çok fazla yansıtmazlar.

-Kontrolü kaybetmeyi sevmezler ve haksız çıkmaktan nefret ederler.

-Başkalarından emir almayı kabul etmezler ve kendi kuralları dışında başka kurallarla ilgilenmezler.

-Aşırı ukala ve seçicidirler. İltifat etmezler, kibar değildirler.

-Başkalarının duygularını paylaşmazlar ve her zaman kendi sorunları ön plandadır.

-Utanma duyguları yoktur ve kafalarına göre davranırlar.

-Yeniliklere ve eleştiriye kapalıdırlar.

-Sorumluluk almazlar, kişilere ya da bir yere bağlanmazlar.

-Son olarak çabuk sinirlenen bir yapıları vardır.

Arkadaşlar tüm bu özelliklere bakınca hiçte hafife alınmayacak ve sosyal hayatımızı mahvedecek bir sorun sarmalı gibidir. Büyük çoğunluğumuz çevremizde böyle insanların olmasını istemeyiz. Lakin dikkat etmezsek bizde bir Narsist olabiliriz. Bu arada unutmadan şunu söyleyeyim. Aşırı bir şekilde selfie çekenler de yakın zamanda bu guruba dâhil edilebilir. Benden söylemesi.

NERELERDESİN

(Cemal KARSAVRAN)

neden yoksun
suskun gecelerden
gün hala doğmadı mı pencereye
seni bekler seni özlerim
duymaz mısın feryadımı
nerelerdesin...
gölgen geçer gözlerimden
sol yürekte yangınım var
hep boşluğu kucaklarım
hayal eder anarım
gözlerin gözümde canlanır
nerelerdesin...
bir var olur yok olursun
özlemlerle boğulurum
varlığın yokluğunla
içimdeki sıkıntılar
dağ boğar deniz boğar
nerelerdesin...
parmaklarım saçlarımda yok olur
gelen geçen içinde aranırım
bakınırım sağıma soluma
ha geldin ha geleceksin
gözüm yollarda
nerelerdesin...
gün bitti gece bitti
geleceğim demiştin
hala olduğum yerdeyim
avucumda yeşerttiğim güller
sunuşa hazır seni bekler
nerelerdesin...

PUSLU HAVALAR (İkram GÜNEŞ)

Bu puslu havalarda,
Sırtından vurulur umutlar,
Soluksuz kalır avuçlarda düşler,
Ve filizlenir o karaya çalan tükenişler...

Bu puslu havalarda,
Tipi şeklinde yağar acılar,
Susturlur özgürlükçü ozanlar,
Ve tek tek yakılır yasaklı satırlar...

Bu puslu havalarda,
Dibinden dibinden bilenir hasretler,
Ve çaresizce,
Kimsesizlik içinde öylece çırpınır durur,
O masum, o asil yürekler...

Bu puslu havalarda,
Gökyüzü sırt döner denize,
Deniz üşür, deniz ağlar,
Ve deniz yakamozsuz kalır...

Bu puslu havalarda,
Doğmak bilmez o umutkar şafaklar,
Kaçak cigaranın dumanına sarılıverir,
O cesur, o boylu poslu hayaller.
Ve baharın yoluna,
İnsafsızca döşenir mayınlar...

Bu puslu havalarda,
Kaybeder yolunu göçmen kuşlar.
Dalında öylece kuruyuverir,
O dönüşlere muhtaç nergisler.
Ve kabuğuna çekilir yorgun yürekler...

Bu puslu havalarda,
Sevgisizliğe dolanır yanaklar.
Terkedilir sımsıcak bakışlar.
Ve bölük pörçük olur,
O esmer, o vefalı sevdalar...

YOKLUĞUN (Oktay GÜLER)

Ve özlem diyebilseydim hasretine eş bir
kelime

Biraz olsun rahatları ta ciğerimin en köşesi

Yokluğun Afrika sıcağı

Yokluğun buzul soğuğu

Ellerine değmediyse ellerim

Parmaklarım dolaşmadıysa teninin en
mahreminde

Kessinler omuz başından o zaman

Üstüme yağan ateş değilse

Nedir beni böyle yakıp kavuran

Gamzelerin olurdu gözlerimin baktığı en
güzel manzara

Ve en nihayetinde arzularım olurdu senli
hayallerin başkenti...

Yokluğun Amerikan zencisi

Yokluğun kırmızı şarap kokusu

Değmiyorsa dudaklarım gülüşlerine

Kokunu almıyorsa burnumun direği

Yaka paça etsinler o zaman

Sıyırıp teninden terimi atsınlar

KORKMUYORUM (Demir ZENGİN)

uzaktasın..
yorgun bir gece..
nefesin yanı başımda..
unutulmuş..
yarım..
bi' emanet..
ellerimde..
yalınlık duygusu..
iki kişilik bi' yalnızlık..
ölüm gibi..
tuhaf bi' acı..
tünüyor..
yoklukta..
şu yalnızlık..
teklikten daha da az..
nasıl bir
huydur?
sen..
beklenen..
satırlarda gizlenen..
biliorum işte tam da buradasın..
aç
da
gör
yüreğimi..
uzaktasın..
yorgun bir gece..
nefesinle yanı başımda..
iki kişilik bi'
yalınlık içinde..
söyle..
bana benden yakınsın..
çekinme..
hangi şiir..
sonsuz kadar..
kalpte saklanır..

KUYU (Mehmet RAYMAN)

günahımı sildim
sözümün içinde kaldığım için
erişemedim birçok şeylere
kuşların ekseni kanat deseni
sürükledi beni denizlere
gölgesini kucaklayan çınarı sevdim
patlamış gülleri dağıtıyorum ellere
su sesinden çıkardığım sabahın bilgisi
güneşin gömleğini giyindim üstüme
öyle sevdim işe giden insanları
bir tomurcuk düşünüyorum
yerin belleğinden beri kırmızı geliyor
içtenliğinden etkilendiğim bahçelerin narı
onca yılıma karşılık sevdim sonbaharı
yüreğim sığmıyor kuyuların içine

ARKADAŞ
(Elvin MÜTALİBOĞLU)

Acı çeker insanoğlu, katlanır
Zalimlere uşak olur, kınanır
Sevse bile mutlu olmaz, usanır
Şu dünyada ne zulüm var arkadaş

Birbirine düşman oluyor hürya
Aşk dediğin sadece bir boş hülya
Böyle gider artık değişmez dünya
Ne bir ümit ne çözüm var arkadaş

Dilek tutsak gerçek olamaz her an
Niyet etsek hey bekleriz çok zaman
Hayal kursak hemen yıkılır yaman
Bahtımızda bir çöküm var arkadaş

Hayat bana gülse zaten şaşardım
Hep yakardı, dar gelirdi, koşardım
Sonda yıktı. Kalkmasını başardım
Gel bak bende ne hüküm var arkadaş

Yolcu olma kötülerin yolunda.
Hiç gözükmeye haksızlığın kolunda
Unutma ki hayatının sonunda
Kaçırılmaz bir ölüm var arkadaş

KAÇIŞ
(Merve DAĞCI)

Bu bir kaçış olmalı
Hiç ait olmadığın yerden
Hiç ait olamayacağın evrene.
İpi kesilmiş mefkûre yokuşunda
Hodkam bir duruşla bekleyen çelişkiye.
Bu vedasız bir iltica yahut.
İzahı olmayan bir resme.
Altında saklandığın göğün,
Tepeden baktığı toprağa sürgüne.
Bu dönüşü olmayan bir gidiş belki
Serkeşliğin yalan olduğu gerçeğe.
Hükmü veren yargıcın,
Hükmünün deđmediđi yere...

**Ş
U
B
A
T

2
0
1
8**